

fonètic, en la mateixa zona ribagorçana que *Magarrofes*; però, en la forma *mahrûba* dels NLL barcelonenses, sembla haver-se aplicat com NP femení, potser dient-ho d'una orfeneta o viuda desemparada, arruïnada; i amb *-r/-l*, segons la pron. morisca, i amb *c*, com en el doc. de 1004: «ego *Macloba* --- *Macloua* ---» a. 1010 (M. Duque, *Docs.Ovarra* 16.2, 16.15).

Això ens recorda el nom del «Real sitio» *La Moncloa* en els afores de Madrid, on la *-n-* sembla resultar de propagació de la nasal: seria també (*qal' a*) *mahrûba* 'castell abandonat, rònc'. cf. la variant *Magrova* de 1220, en el nom barcelonès. Però com que aquell país no és de la nostra incumbència, m'abstinc d'argumentar-ho, perquè també es podria tractar de l'ar. *maqlûba* 'capgirada, convertida' (*qalâbi* 'vertere' *RMa.*).

Tornem al nostre domini i en formes més semblants, amb uns topònims valencians. *La Macaroba* te. Rellu (xxxv, 141ss.), *Les Macaroves* te. Aigües de Busot (xxxv, 114.13). En fi cf. el gallec *Magalofes*, aldea prop del Ferrol (te. Fene), car recordem que Almansor també devastà Galícia i prengué Compostela: pot ser *mahrûb* 'poblet devastat', amb *-l* com en *Macloua*, i *-fi* plural, com en *Magarrofes*.

¹ En canvi la semblança amb *Magòria* (supra) ben imperfecta, és del tot casual. — ² Detallem segons Dozy (*Suppl.* I, 356): «ruiner une personne, mettre tout en confusion, faire un dégât épouvantable», «dérégler, mettre en désordre, désajuster» Boqtor. Nombrosos derivats: *harib* «diruta aedificia» en un doc. àrabo-sicilià del S. XII (Lello). *harba* «ruine, mesure»; *harâba* «measure», Bq., *hirba* «casale» *RMa.* 73.

Maguerova, V. *Maguerola* *Magulla*, V. *Mesull*

MAÍ, Sant ~, (la varietat fonètica de *MAGÍ* pròpia del català pirinenc)

És la zona dialectal on la *-j-* o *-gi-* entre vocals restaren en la forma arcaica *-j-*, per tant *añ > aí*.

Partida del terme de Guils del Cantó (Alt Urgell) documentada en *Spill* de Castellbò; *lo loch de Sent Mahí* (fol. 22v.); *lo loch de St. Mayí* (fol. 23r); *lo loch de St. Mahí* (fol. 24r); *prat de St. Magí* (fol. 23r).

Sant Maí, nom d'una masia de Peramola (Alt Urgell) (xviii, 40, 21).

D'altra banda, en la forma general *Magí*, bastants NLL menors, que ja no cal documentar gaire

Singles *Cal Magí*, en el terme de Pinós de Solsonès (xlvi, 104.31) i el de Castellciutat (Alt Urgell). (xxxvii, 180.14).

Pletiu del Magí, en el terme de Guiró (Flamicell) (xxxvii, 136.24).

Mas de la Magina, en el terme de Vila-rodona (Alt Cp. Tarr.) (xlvi, 30.32).

Son Magí, en el terme de Sineu (Mallorca) (xl, 102.14; Mapa Mascaró 19F7; i Mapa del Cardenal Despuig).

Son Magina, en el terme de Santa Eugènia de Mallorca (xl, 91.25); mentre que Mascaró 27B1 escriu *Son Matxina*.

10 *MAIÀ*

Poble de la Garrotxa, al N. de Besalú, al peu de la Mare de Déu del Mont; sovint se'n diu «Maià de Montcal» (per evitar confusions amb *Meià*), manllevant el nom del Puig de *Montcal*, que hi ha allí damunt.

PRON. mājā a Montagut i a Crespià, Casac. 1920; 1928, a Besalú etc. (Exc. 162) i en les enqs. de 1958. en els pobles veïns i a *Meià* mateix (xx, 74-77); i sovint, des de 1960-70, a Mn. Pere Carreres i Pera, que n'és el benemèrit rector.

MENC. ANT.925: «Villa *Malgano*, in comitatu Bisuldunensi» cit. junt amb *Vall de Bianya* (*Cat.Car.* II, 473); *971: Maliano* (Villan. *Vi.Lit* 259; Monsalv. II, 211; en un doc. del mateix any el comte Miró dona al mon. de Besalú un alou «in villa *Maliana* --- term. Or.: *Agémalo* (V. supra *Guémol*) --- Mer.: via que --- pergit ad castro *Bisulduno* --- Circi: in *Monte Calvo* [Montcal]» (Villan. xv, 257; Monsalv. II, 213); *Alsius Nom.*, p. 168) afrs. que comproven que aquest nom femení designa el mateix *Maià* masculí de les altres mencions; *1001* o *1011* (*MarcaH.*, col. 982); *1017*: in *Malano* terras --- cum condaminas de Boschols et ipsa vinea de *Valle Alta* (*MarcaH.*, col. 999); *1027*: donació al mon. de Besalú «de terra --- infra terminos de *Maliano* vel de *Logurtiano*» [Lligordà] (*MarcaH* 1041); *1143: N. de Malanno* (*Esp. Sagr.* XLII, 474) [o és *Milany*?]; *1175: Maiano* (Monsalv. XVIII, 70); *1359: Mayà* --- *Mayan* --- (*CoDoACA.* XII, 82, 110); *1362*: par. Sti. Vincentii de *Mayano* (*Llibre Verd*); *1379: Mayano* (Alsius).

ETIM. Un de tants deriv. en *-ANUM* de NP romà (*E.T.C.* I, 224). És evident que s'errà M. Lübke (*BDC* XI, 2) en suposar que venia de *MAIUS*, que hauria donat **Majà*, i les mencions ant. suposen un nom amb *-j-* després reduïda a *-j-* segons la pron. actual del país: la *-j-* aquí quasi només apareix des del S. XIV, quan ja es generalitza aquesta pron. dialectal (*EntreDL.* I, 17 ss.); ja ho veu Aebischer (*Top.* 107), i per tant parteix d'un *MA(L)IUS*, ben documentat per Schulze (4 4, 183). i en NLL occitans derivats, per Skok (p. 10L).

Igualment, però, es podria partir de *MANLIUS*, universalment conegut, i que ha de ser la forma primitiva, puix que pertany a la família *Manius*, *Manilius* etc. (Schulze 469, 166, 462). Preferible, doncs, partir